

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

rico se suaq; omnia, & regni iura commendans. Conuocata autem omni Francorum atque Saxonum nobilitate in Frislaria, vnanimi consensu Henricum Saxonie ducem regno preficiunt, Anno Christiane salutis DCCCCXX. necdum enim erat legitima electorum principum constitutio: nec summus tum Pontifex consulebatur: quanuis magna se instantia immiscuerint Romani Pontifices ad dandum Imperium, vt suam perinde amplificarent potestatem.

CAPVT II.

Henricus ergo dux Saxonie, primus ex ea familia ad Romani regni culmen ascendit, quod ea domus per aliquot continuata secula perseueranter seruauit, vt in contextu docebimus. Cui, si in Italiam predecessorum more venire dignaretur, diadema cum consecratione ad Imperatoriam dignitatem, Iohannes eius nominis X. summus Pontifex repromisit. Henricus autem satis sibi videri respondet, quod primus ad regni culmen immeritus peruenisset: diadema Imperij maioribus debitum: se nihil ambire supra id quod accepisset, etiam sic maiora, quam obire posset, sustollentem onera. Lenauere in calum manus viri sensati, quod ea modestia principem haberent. Prima illi militaris expeditio, in Burchardum Sueuie ducem contumacem fuit. Intumuit autem, quod filiam eius vxorem haberet Rodolphus Burgundie dux: quem, casso Rodolpho patre ducis Hugonis, fratre autem regis Vtonis, inimici Karoli regis in Francia regnum eleuauerunt. Sed nihil profuit Burchardo magni generi regia fortuna: nam impar viribus Henrici Romanorum regis, ad obedientiam redijt, se suaque omnia permittens regi Romanorum. Arnoldus quoque Bauarorum dux, qui a facie Conradi concessit

fit cum omnibus fortunis in Vngariam: Henrico in-
 gnum sublimato, quod speraret regnum sibi pro
 qua nobilitate deberi, rediit in prouinciam. Fecerant
 li animos quidam suorum, quod regio Francorum
 guine cretus, sceptris propior esset homine Saxone.
 que rebelles animos ostendit Henrico. Rex componere
 intentus regno, expeditis copijs, duxit in illum in Re-
 ponam. Hic variant scriptores. Nam alij dicunt Arn-
 dum moenibus egressum, se ad pedes misisse regis,
 amicitiam & perpetuam societatem ab illo susceptam.
 Alij verò tradunt, Arnoldum agmine parato obuiam
 gi profectum, ad pugnam exisse: vbi castra hostilia
 longè aberant, rex, vt erat modestia & prudentia
 gulari, fertur euocasse ducem, solus cum solo loquar-
 rus. Ille ad duellum se prouocatum reputans, non ca-
 etanter occurrit. Henricus rex, armis positis, famula-
 ter cum illo loquebatur: Quid est, inquiens, mi Arn-
 de, quod inuicem nos nostraq; in discrimen projecit?
 Ego, si tu procerum populi que consensu rex esses affe-
 ptus, primus te venerarer: Crede, quod scriptum fuit
 Non esse nisi à Deo principatum: cui quisquis respo-
 Dei se opponit ordinationi: quem debet contumacia
 tum metuere: Consule tibi tuisque: me in vtrumque
 ratum habes: amicum, an hostem malis, elige: malis
 quid amicus possim, quam quid hostis, experireris.
 suauis sermone, qui regem plurimum ornabat, prolo-
 tus, incertum dimittit. Ille ad suos refert regis verba.
 Vera dixisse fatentur: suadetque pars sanior, regi
 lit vt pacato, quam irato. Ità positis armis, egressus
 stris Arnoldus, regem salutat & veneratur, iustus
 plens maiori suo.